

KIS LAP

ÓROSLÁN ÉS KÖLKE. (Lásd az 518. lapon.)

A MÁS KÖDMÖNE.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

MELETT azonban Linka tovább folytathatta volna a czicza védelmét, a fiu hangos diadal-kiáltással félbeszakítá:

— Haha! Éljen! Itt a czicza! Itt a te kedves macskád! No, most mindjárt kikap!

Észrevette a spanyolfal mögött a cziczát. Szegény Arthur ugyancsak keservesen érezte magát most a macska ködmönében. Láta, hogy rejteke föl van fedezve. A kegyetlen fiu mindenekelőtt az ajtóhoz ugrott, becsukta s a kulcsot zsebébe dugta, hogy Linka ezen az uton ne menthesse meg kedvencét. A kis leány föl is kelt rögtön s meg akarta védelmezni kedves cziczáját; kérte, fenyegette a fiut, — de ez csak nevetett s előkapván egy korbácsot, kergetni kezdte a cziczát. A szegény czicza holtra ijedten futosott ide-oda a szobában; de hiába menekült szék és ágy alá, szekrény tetejére: kegyetlen üldözője hangos kacajjal folyton nyomában volt s végre ugy oda szorítá az ablakhoz, hogy többé nem menekülhetett. A szerencsétlen czicza már látta mint emeli kegyetlen üldözője a nagy korbácsot, hogy ráüssön . . . s végső, kétségbeesett elhatározással neki ugrott az ablaknak, kitorpte az ablakot s az ily hirtelenébe teremtett nyíláson kiszökött a szobából.

Szegény Arthur — talán összeszuzott tagokkal bukott le az udvarra?

Távolszem! Kimondhatatlanul kellemes érzéssel emelkedett fölfelé a

légbe, a helyett, hogy lebukott volna a földre. Meg sem állapodott, míg egy magas fának a tetejére nem jutott. Itt aztán gondolkozni kezdett, hogy hát miképen menekült meg üldözője elől?

— Macska voltam, az bizonyos . . . és az is bizonyos, hogy soha macska röpködni nem tudott . . . a macskának nincs szárnya, nekem pedig, ime, milyen szép két szárnyacsám van. Kicsiny vagyok az igaz . . . nincs is valami fényes tollazatom; úgy látszik, csak egyszerű szegény veréb lettem . . . de ez is jobb, mint ha a czicza bőrében maradtam volna. Most legalább biztosságban vagyok ama szivtelen fiu elől. Neki nincs szárnya, nem tud röpködni s én szabad vagyok, nyugodtan élhetek a fákön, kedvem szerint röpkedhetek a házak fölött. Oh milyen szép az élet!

Arthur teljesen meg volt elégedve legujabb alakjával s egészen boldognak érezte magát.

— Lehet-e boldogabb valaki a világon, mint a veréb? Egyszerű, de jó ruhám van, s meg sem kell fizetni a szabónak. Eledelt találok bőven, röpködhetek szabadon, a hova kedvem tartja, nem kell félnem senkitől, magasan a levegőben nem bánthatnak a gonosz emberek.

A boldog kis veréb, szétterjesztvén szárnyait, ide-oda röpkedett a légben s végre leszállt a ház egyik ablakának párkányára, hogy jobban lássa, mi történik odalent. Ott aztán így folytatta okoskodásait:

— Az már bizonyos, hogy a vadon, szabadon élő állatoknak száz-szorta jobb dolguk van, mint azoknak, melyeket az

emberek megszelídítettek. Hát nem borzasztó dolog az, hogy azok a zsarnok emberek annyira kinozzák házi állatjaikat! Ime ott az a két ló mily keservesen vonja azt a megrakott szekeret! Itt meg egy juh-falka megy az uton. — szegény állatok, mily fáradtak, mily szomjasok! És ha valamelyikök megáll egy tócsánál, hogy szomját oltsa, azonnal ott terem a juhász és tovább kergeti. És amit ott abban az ablakban látok, az még sokkal szomorubb. — egy madárka van fogva, kalitkába zárva. Szegény kis fülemile, ép annyira szereti a szabadságot, mint én s nem röppülhet el, fejét, szárnyait odaüti a kalitka rácsához s amint fájalmában szomoruan dalol, az még gyönyörködteti kegyetlen gazdáját. Oh, ha én rendezném a világ sorját, rögtön szabadon bocsátanék minden elfogott madárkát s gondom volna arra is, hogy mindenfelé találjanak készen jó táplálékot. — különösen a verebek, kiknek jó étvágyuk van.

Ez utóbbi gondolata azért támadt a verébbé változott Arthuruak, mert éhséget kezdett érezni s eszébe jutott, hogy a szabadon röpkedő madarak sem élnek meg a pusztá levegőből. Uj életmódja, még egészen ismeretlen volt előtte, nem tudta, hol keressen magának enivalót.

— Azt meg kell vallani, gondoló magában, hogy a házi állatoknak nagy előnyük van: nem kell gondoskodniok az eledelről, mindig készen kapják gazdájuktól.

Szegény Arthur semmikép sem akart a többi verebek közé vegyülni. Madárrá volt ugyan változva, de megmaradt emberi érzése és gondolkodása. Nem akarta ellhinni, hogy a buzamag neki való

eledel; jobb szerette volna, ha kenyeret kaphat.

Fölszállt ismé a háztetőre, de a röppülésben most már nem talált olyan gyönyörűséget, mert nagyon éhes volt s nem tudta, hol talál ebédet. A háztetőkön bizony nem volt egyéb egy kis mohánál, amit még az igazi verebek sem esznek. Átröpiült tehát a ház másik oldalára, az udvar felé s nagy volt öröme, mikor látta, hogy a kut körüli tisztás hely tele van szórva kenyérmorzsával. Egy oly eledel, mely épen neki való.

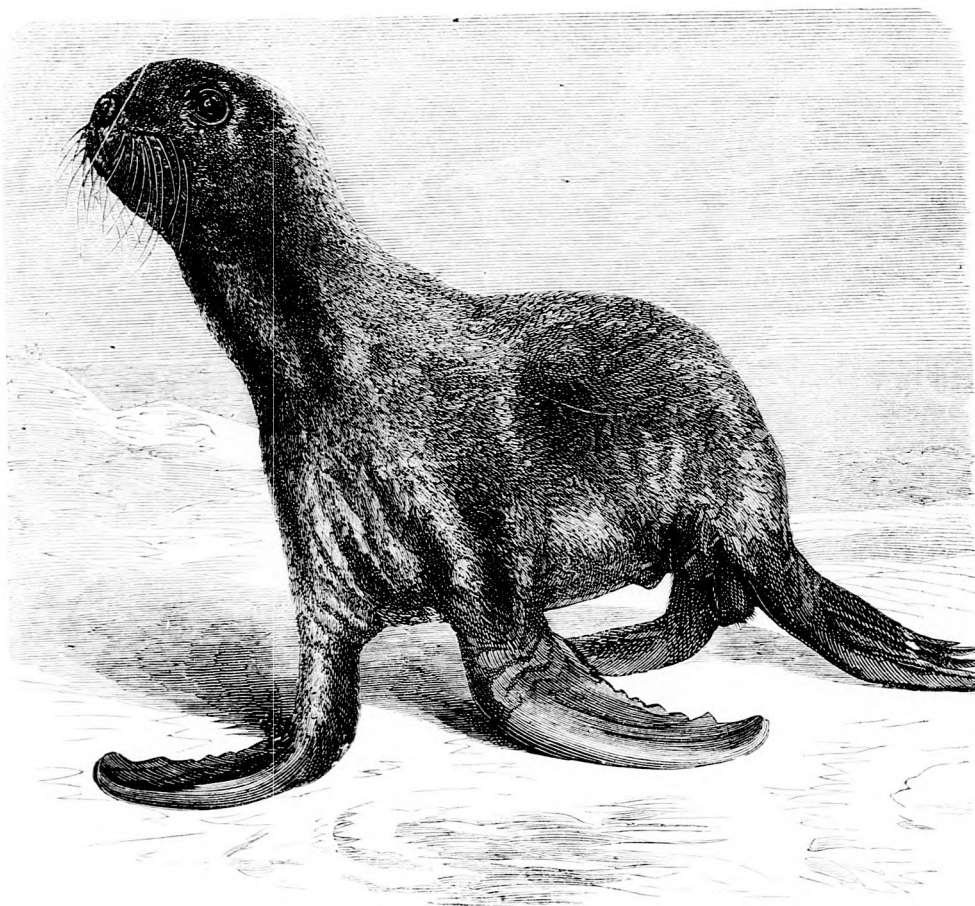
— Ez pompás lesz, gondolá; azonban vigyáznunk kell. Egy hamis fehér czicza van ebben a házban, addig le nem szállok a magasból, míg bizonyosan nem tudom, hogy a macska nincs közel. Akármennyire szereti a jó Linka ezt a szép cziczát, azt nem tagadhatná, hogy a verebeknek esöpp okuk sincs szeretni az ő kedvenczét.

Mialatt ilymódon okoskodék, vizsga szemmel tekintgetett minden oldalra, aztán hirtelen ismét szárnyra kelt s egy félig nyitott ablakba röpiült, honnan beláthatott a konyhába. Legelőször is egy pompás hizott liba tünt szemeibe; már meg volt ölte és megkoppasztva, sütésre készen. Ez nagyon szomoruvá hangolta. Azért busult-é, hogy a szegény libát megölték, vagy pedig mert eszébe jutott, hogy ebből pompás sült lesz s ő mint veréb nem fog részt vehetni a lakomában? Talán mindkét okból. De viszont nagy öröme szolgált Arthurnak, midőn látta, hogy veszedelmes ellenségei közül egyik sincs közel, sem a macska, sem az a fiu, ki annyira szereti a verebeket üldözni.

Igy tehát egészen nyugodtan leszállhat a magasból az udvarra s ebédelhet a kenyérmorzszából.

— Fogadni mernék, gondolá, hogy

ezt a kenyérmorzszát a jó Linka szórta ide. Mily kedves, mily jószívü leányka! Nem dobja el a legkisebb morzszát sem, ha használhat vele valakinek. Hajdaná-

A MEDVE-FÓKA. (Lásd az 523. lapon.)

ban sokszor láttam, miként szedegeti össze ebédnél a morzszákat, miként örül, hogy a madárkáknak jó csomót összegyűjthet. Ah! akkor nem gondoltam,

hogy jöhet még idő, mikor magam is vágní fogok ily morzszák után s boldog leszek, ha éhségemet effélével csillapíthatom.

(Folytatása következik.)

ÓRIÁS PÓK TÁMADÁSA A KOLIBRI-FÉSZKEK ELLEN.

NEM régiben lerajzoltam nektek az óriás pókot, mely a forró éghajlat alatt tanyáz s mely oly nagy, hogy hozzá képest a mi pókjaink valóságos kis törpék. Az óriás pók nemcsak legyekből él, hanem megtámad kisebb madarakat is és egy utazó, ki egy ilyen harczot látott, így írja le:

»Lakásom ajtaja előtt a folyondár közt volt egy kis kolibri-fészke; senki sem bántotta e kedves, gyönyörű picziny madarakat s magam is sokszor nézegettem, miként röpkednek a folyondár virágai körül. A piczike fészkekben, mely finom mohával és gyapotszá-

lakkal volt bélelve, három, borsószem nagyságu kis kolibri-fiók gunyasztott, várva, hogy az öregek táplálékot hozzanak. Egy reggel az ajtóban pipáztattam, midőn hirtelen az öreg kolibri-pár han-

gos sivitása ébreszté föl figyelmemet s odapillantván, láttam, mily nagy veszedelem fenyegeti a kis-kolibri-családot. Egy óriás pók, az ugynevezett óriás-mygal, melynek teste olyan nagy mint egy jókora palack, lábai pedig mint egy nyolcz hüvelyknyi felelmes karmokkal vannak fölfegyverezve: hogy e szörnyü ellenség intézett támadást a kolibri-madarak fészke ellen.

Az óriás pók egy ideig kissé távolabbról mozdulatlanul nézett a fészkekre, nagyra meresztvén zöld-lencsés fehér szemeit. Az apró kolibrik apja és anyja kétségbeesetten

sivitottak. Az anya a fészke szélére ülve, szárnyaival iparkodék védeni kicsinyeit, míg a him haragosan fölborszolt tollazattal röpkedett a pók körül, hogy visszakeresse. De a piczike ko-

libri hasztalan erőködött az óriás pók ellen. A csuf állat lassan megmozdult s fölmászott a fészekhez; a him kolibri csipkedte, szárnyaival verdeste, de erre a pók nem is hederített, meg sem érezte s csak annál gyorsabban ment a fészek felé, hogy a kicsinyeket megölje és meg-egye. Már egészen a fészekhez ért és áldozatait megragadni készült, — de ekkor már nem állhattam tovább, botot ragadtam s agyonütöttem a förtelmes állatot.

Az óriás pók ama vidéken nagyon sűrűn található s mert oly ijesztően csuf, a lakosság rögtön agyonüti, ahol egyet megpillant. Pedig ezt tulajdonképen nem helyesen teszik, mert ez a förtelmes állat minden rutsága mellett nagyon hasznos teremtes; igaz, néha-néha megöl egy madarkát is, de mégis leginkább rovarokból él és tömérdek kártékony férget, hangyát elpusztít.

VAK HÁRFÁS.

(Képpel az 528. lapon.)

HALLGASD, miut beszél a hárfá :
Nyáron forrva, télen fázva.
Hangszerével házról házra
Jár a vak zenész.
A húrokat megpengeti,
Hozzá bús dalát elzengi.
S szeme, mely könyűt csöppent ki,
Örök éjbe vész.

Vezetője kis leánya ;
Nyáron forrva, télen fázva
Vezetgeti házról házra
A szegény apát.
Már leszall boru a földre,
Belevész a hideg ködbe.
És ősz feje ninesen fódve,
Rongy rajt a kabát.

Mig hátul vár kis gyermeke :
Maga, a fagytól remegve,
Belekap az idegekbe

S zengi bús dalát.
Ah ! Öreg a dalnok ! Alig
Hogy a hangja hozzád hallik,
Már a másik utcásarkig
Nem érted szavát.

Ej, de mindegy ! Ha nem érted —
Annál igazabban érzed
S nem mondván : »ne, itt a béred !« —
Teszesz, mit tehetsz.
Egy-két krajezárt — (bár mindenki
Ennyit tudna érte tenni !)
Egy-két krajezárt — csaknem semmi —
Kalapjába vetsz.

OROSZLÁN ÉS KÖLYKE.

(Képpel a czimlapon.)

ÉN VAGYOK a nagy sörényű,
Én vagyok a vad önkényű,
Én vagyok a kőrmős, talpas,
Erős izmu, bős, hatalmas,
Királyoknak büszke sarja,
Kinek, hogyha ugy akarja,
Tigris, párducz, elefánt
Mind meghódol egyaránt, —
Sivár pusztá Lybián
Én vagyok a dörgedelmes,
Rettenetes, ijedelmes,
Uralkodó oroszlán.
S ez itt
A kít
Tartok szépen az ölemben :
Az én kedves arszlán kölkem
Trónusomon előbb-utóbb
E kis czicza lesz az utód.
Mert még mostan kis czicza,
De majd megnövekszik a.
Most még az oroszlánocska
Nem egyéb mint gyenge macska.
Csakhogy nem sokára ám :
Eszendőre vagy kettőre
Lesz belőle
Rettenetes oroszlán.

EMILKE,

vagy

hajjal jár az önállóság.

— Beszélyke. —

EMILKE körülbelöl nyolcz éves fiucska volt, virgoncz, jókedvű, és csak egy nagy szomorúsága volt, — az, hogy mért tekintik őt még jóformán egészen kis gyermeknek. Hiszen már nyolcz éves lesz, — hát nem inkább fiatal embernek kellene őt már tartani? De nem! A mama azt akarja, hogy a két éves Aranka dadája ügyeljen Emilkére is, mintha bizony neki szüksége volna arra az unalmas dadára valamiben. Vagy ha a dada nem ügyel reá, hát a mama, vagy maga az apa ügyel reá, — ez már mégis csak unalmas dolog, mindig felügyelet alatt lenni, soha sem tehetni semmit a saját tetszése szerint.

Több ízben kérte édes apát, viüné őt is a szomszéd városkába iskolába, hol Elek testvére van. Milyen pompás dolog volna az! Ott szabadon élhetne, játszhatnék tetszése szerint a pajtásokkal s ámlár, az igaz, talán sokat kellene tanulni, de aztán szabad gavallér is volna. — Fanem bizony hasztalan kérte apácskát, mert ez azt felelte, hogy Emil barátunk mg kicsinyke arra, hogy magában legyenidegen helyen; tíz éves koráig otthon marad, addig az apa maga tanítja mindara, amit kis fiúnak tudni szükséges.

Semmikép em volt ez kedvére Emilkének, ki már szecetett volna minden dologban olyan önállóan cselekedni, mint bátyja, a tizenhatéas Béla. A mama csak

mosolygott s egy este, midőn a kis fiu ismét boszusnak mutatkozott, így szólt hozzá:

— Kedves fiacskám, hát neked nem tetszik az, hogy mindig ügyelünk, mire van szükséged s megteszszük helyetted, amit te magad még nem tudsz elvégezni?

— De édes mamácska, ugyan mért ne tudnám? Az az unalmas Boris mindig kiáltoz a fülembe, hogy: Emilke, tegye ezt, tegye azt! Jöjjön reggelizni! Itt van a kávéja! — — mintha bizony én magam is már nem tudnám, mit és hogyan kell tennem!

— Ah, most már értem! Tehát te önálló akarsz lenni. Jól van, tehát holnaptól fogva úgy lesz, amint kívánod; tégy mindent kedved szerint: de aztán nem szabad semmiben segítséget kérned senkitől. Megmondom Borisnak is, hogy csak a kis Arankára legyen gondja, te már magad is tudsz gondoskodni magadról.

Emilke majd kibujt a bőréből örömben s mikor a mama biztosítá, hogy komolyan beszél, hogy holnaptól fogva önállóan tehet mindent, amit akar, pompás terveket készített magának másnapra; mikor lefeküdt, ilyen gondolatok közt aludt el:

— De hiszen, jöhet holnap reggel Boris! Nem fog engemet többé kinozni! Nem fogja többé mondani: Emilke, jobban szapanozza meg a kezét, jobban fésülje meg a haját, ne igya oly hirtelen a kávé s efféléket. Most már végre mindent úgy tehetek, amint magam akarom; majd meglátják, hogy jó lesz!

Egészen boldogan aludt el. Másnap reggel nem költötte fel senki, aludt a meddig kedve volt. Végre maga is megelégette a fekvést s föltekintett, valjon

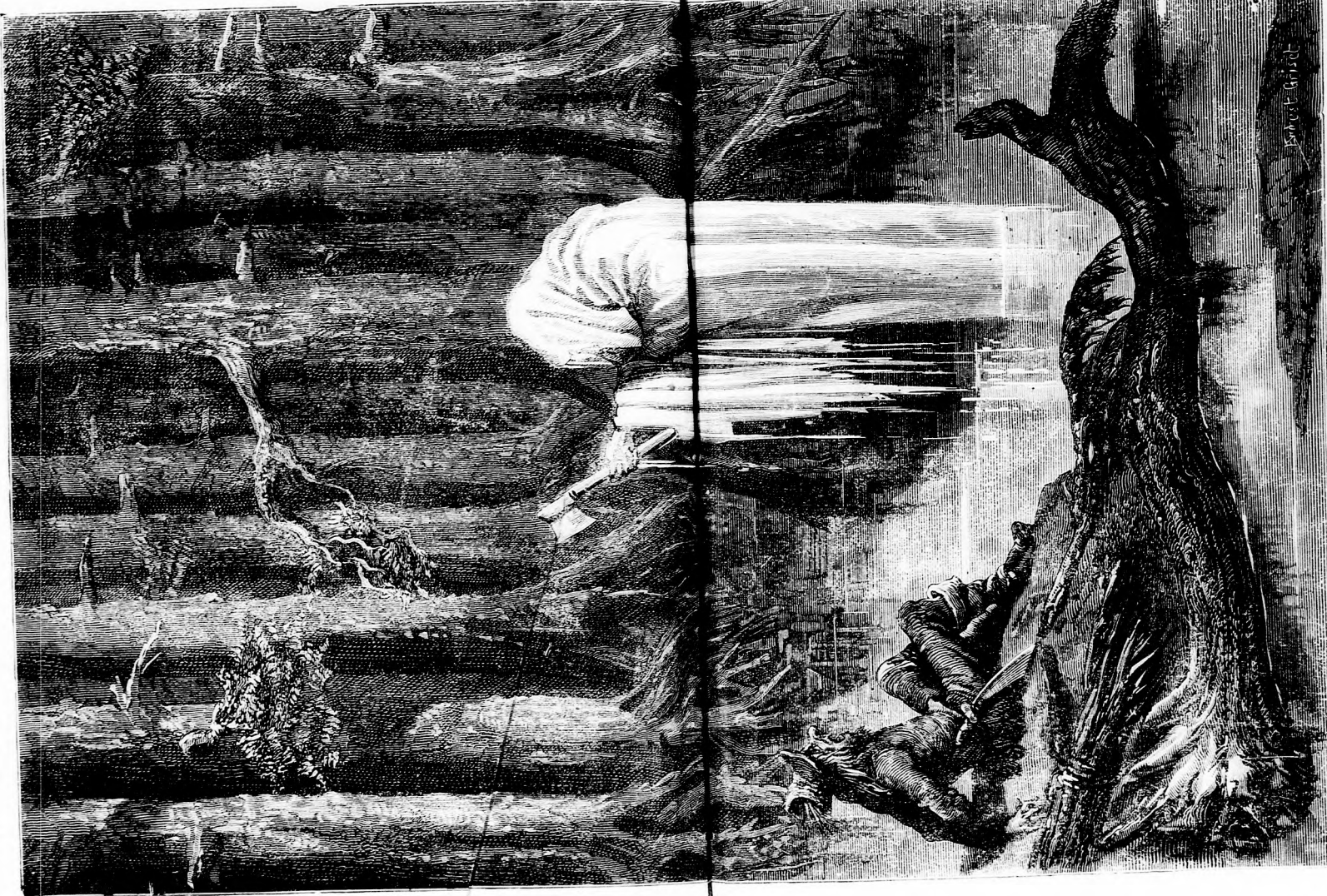
ideje-e már fölkelni? Senki sem volt a szobában, a kis Aranka ágya üres volt.

— Ugy látszik, kissé elaludtam, gondoló Emilke. —

De nem tesz semmit, néhány perc alatt felöltözöm.

Kiugrott az ágyból és öltözni kezdett. Mosdással, fésülködéssel nagyon kurtán végzett, a pihe fele hajában maradt, meg a tinta-folt is az ujjain, — ezzel azonban nem törődött, jó lesz az ugy is. De most a ruha kellett volna. Ami tegnap rajta volt, azt föl nem vehette, mert igazítani való volt rajta; a szekrényből kellett másikat elővenni. De hol van a szekrénykules? Már szaladni akart Borishoz, hogy mért nem készített számára ruhát, midőn eszébe jutott, hogy hiszen ő már maga végzi el minden dolgát. Kereste tehát a kulesot minden zugban, majdnem sirt boszuságában, míg végre megtalálta az

asztal közepén. Sietve magára rántott egy öltözetet s csak mikor már készen volt, akkor vette észre, hogy más színű

mellényt vett, mint a kabáthoz illett volna.

— Nem baj, már így is jó lesz. Most

már sietek reggelizni, mert majd elkésem az asztaltól; pedig ugyanesak éhes vagyok.

A másik szobában Boris épen bá-

— Boris, hát az én reggelimet hová tette? kiáltá Emilke.

— A reggelijét? A mama azt mondta, hogy ne legyen gondom Emilkére, majd gondoskodik magáról. Aranka már egy órával ezelőtt megreggelizett, — mért nem jött a rendes időben, Emilke?

A FAVÁGÓ ÉS A SZELLEME. (Látsz az 526. lapon.)

Emilke boszusan elfordult. — Láttá, hogy a jó reggeli kávét már elmulasztotta.

— Nem baj, kérek a szakácsnétól egy kis tejet.

Kiment a konyhára s a szakácsné csakugyan adott neki egy bögrébe tejet. Ehhez kenyér is kellene s már indult Borishoz, hogy vágjon; de eszébe jutott, hogy ő már önálló ifju, talán csak tud magának kenyeret szelni. Elővette tehát a nagy kenyeret, de

but varrt a kis Aranka számára; az asztal nem volt megterítve; úgy látszik, már régen megreggeliztek.

keservesen tapasztalta, hogy szép karaj kenyeret szelni nem könnyű dolog. A nagy kenyérvágó késsel legelőször is

ujjába metszett s ekkor elebb rongyocskát kellett keresni, hogy a sebet bekösse; bekötött kézzel aztán még ügyetlenebb volt s csak nagy nehezen birt egy kis darab kenyérbélt levágni. És a mint a nagy kenyeret helyre akarta tenni, az ügyetlenül kéz alá tett tejes csuprocskát feldönté, úgy hogy a tej végig folyt a földön. Nem maradt tehát reggelire egyéb egy kis száraz kenyérről. Ez bizony keserves dolog volt, de végre mégis vigasztalódott.

— Nem baj, megleszek egyszer reggeli nélkül is; majd délben annál jobb étvágygyal eszem.

Kiment az udvarra játszani, de bizony éhes gyomorral sehogy sem esett olyan jól a játék, mint máskor. Nem sokára behívta apja a rendes délelőtti leczkére.

— Hát te miféle esodabogár lettél ma, Emil? — kiáltá apja meglepetve, mert szerette, ha a gyermekek szépen, rendesen vannak öltözve s nem tudott semmit Emilke önállósági vállalatáról. — Hogy vagy öltözve! Ahány ruhadarab van rajtad, annyiféle színű, — valóságos papagáj vagy. Hajad csupa borzas, még a pehely is benne van ... hát a nyakkendőd hogy van megkötve! A kezed még a tegnapi irástól tintás ... micsoda gondatlanság már ez Boristól?

Pirulva, szégyenkezve vallotta meg Emilke, hogy Boris nem hibás. Mikor az apa megtudta, hányadán áll a dolog, csak mosolygott s helybenhagyta a mama engedélyét.

Soha sem várta Emilke oly türelmetlenül az ebéd idejét, mint e napon.

A gyerekek külön ebédelték Boris felügyelete alatt s Emilke tizszer is bepillantott, valjon nem teritenek-e már számukra. Végre, végre megérkezett az ebéd ideje! Pompás sült liba került az asztalra. Boris vágott a kis Arankának egy jó falatot, Emilkével csöppet sem törődött. Emilke szerette volna kérni, hogy vágjon le számára egy czombocskát: de következetesnek kellett maradnia, magának kellett magáról gondoskodni. Igen ám, csak hogy a libát fölvagdalni nem könnyü mesterség, ahhoz érteni kell, meg egy kis erő is szükséges. Emilke vitézül megpróbálkozott, de nem bírta levágni sem a szárnyát, sem a czombját s az egész jó sültből mindössze a zuzáját bírta megkaparítani. Majdnem kedve volt sírni, mikor a sültet ismét elvitték az asztalról s az ebéd végén jóformán olyan éhesen kelt föl, mint a hogy leült az asztalhoz.

Nagyon kedvetlenül ment ki játszani. Volt egy szép sárkánya, ezt ergette föl hosszú zsinóron a levegőbe: azonban egy kis igazítani való lett volna a sárkányon, szét volt feselve, össze kellett volna varrni, s az efféle munkát mindig Boris végezte.

— Nem mehetek hozzá, magamnak kell megigazítanom, gondolá Emilke.

Keresett egy kis pépet, leragasztotta a sárkány papiros-fejét s felröpitte magasra. De a pép nem tartotta elég erősen, fent a magasban a sárkány szétféslett ismét és lepottyant a közel folyó patakba hol aztán szétázott s mire Emilke kihuzta, egészen szét is mállott. — Vége volt.

De már ez több volt, mint amit a kis vitéz elviselhetett. Kedves játékszere tönkre ment, az apa megdorgálta, e mellett egész nap éhezett, — nem, ilyen áron nem akar a maga lábán járni. Sokkal jobb mégis, ha ügyelnek reá s nem engedik ugyan, hogy mindent tetszése szerint tegyen, de aztán gondoskodnak is mindenről, amire szüksége van.

Nagy könyezve sietett be a mamához és kérte, hogy csak vegyék őt ismét gondjaik alá, nem akar, nem tud még maga magáról gondoskodni. A mama mosolyogva csökolta meg a kis bűnbánót s legelőször is azzal vigasztalta, hogy jó özsonnát adott neki.

E naptól fogva Emilke nem zugoldott szülei gondoskodása ellen s később, mikor már igazán nagy fiu volt, nevetve beszélt el, miként akart ő kicsinykorában önálló lenni.

A MEDVE-FÓKA.

(Képpel a 516. lapon.)

ILYEN furcsa állatot még talán nem is láttatok, ugy-e kis olvasóim? Meghíszem, mert a hazája nem nálunk van, hanem messze tengerekben, honnan csak rövid időre mászik ki a partra s élete nagyobb részét a vízben tölti. Ezt pedig igen okosan cselekszi: lábainak olyan furcsa alkotások van, hogy uszni nagyon pompásan tud, míg a szárazföldön csak keservesen bir czammogni.

A fókának többféle faja van, de általában mind nagyon hasonló. Teste nagyon idomtalan és ügyetlen, lába széles bőrlapáthoz hasonlít s a körmeiterős uszóhártya köti össze; feje gömbölyű, füle apró, szeme nagy és ragyogó, melle pedig sokkal fejlettebb, mint teste többi

része, mely jóformán a haléhoz hasonlít. Nagysága igen különböző, van olyan is, mely három ölnél hosszabb. Bőrén csak igen gyér szőr van s ez hol szürke, hol barna, sárga vagy tarka is. Különös sajátága, hogy nyelve hegye, mint a kígyóé, két ágba szakad; egy másik sajátága pedig tüdejének olyan alkotása, hogy hosszabb deig víz alatt maradhat lélekzés nélkül.

A fóka társas állat s kisebb-nagyobb csapatokban él együtt. Találhatni minden éghajlat alatt, de különösen az északi tengerekben szeret tanyázní, még pedig oly helyeken, hol nagy számmal vannak apró halak, melyek a fóka táplálékául szolgálnak. De csak tiszta, esendes időben indul a fóka halászatra; mihelyt szél és vihar kerekedik, kimenekül a biztos szárazföldre s ilyenkor ezerszámra lepik el a partokat. Egy helyen azonban nem szeretnek sokáig tanyázní, körülvándorolják az egész földet s nagy csapatokban usznak a tengerben, hogy új tanyázó helyet, új halászterületet keressenek; ösztönük mindig megsugja nekik, hogy a halak mikor és hol vannak legbővebben s ott aztán a fókák is rögtön megjelennek. A halak elfogásában rendkívül ügyesek, oly sebesen tudnak uszni, hogy a leggyorsabb hal sem menekülhet előlük.

Ha nem bántják, a fóka sem bántja az embert s általában szelid állat, sőt meg is szelidíthető. De ha megtámadják, akkor nagy bátorsággal védi magát. Hangja borju-bögéshez, majdismét medvemorgáshoz, birka-mekegéshez hasonlít: mikor pedig jól érzi magát, akkor czin-czog, mint a tücsök.

A fóka husa nagyon jóízű, bőre is beceses és ezért minden évben sok hajós megy fóka-vadászatra az északi tengerekre.

AUSZTRÁLIAI EMBEREVŐ.

TUDJÁTOK-É, hol van Ausztrália? Nézzétek meg a térképen, megtaláljátok a földgömb déli részén a nagy tenger közepében. Ausztráliát nem igen régen fedezték föl a hajósok, de a tengerpart mentében most már szép városok vannak,

európai származású lakosokkal, kik ott épen oly szorgalmasan dolgoznak, mint mi itthon Európában.

Vannak azonban Ausztráliában vad néptörzsek is, melyek ott laktak már, mielőtt európai emberek e földet fölfedez-

ték. Ezek aztán igazán vad emberek s kevéssel különböznek a vadállatoktól, mert megölik embertársaikat csak azért, hogy megehessék! Az emberhus legkedvesebb eledelök.

Ezen emberevő négereknek nincs állandó lakhelyök, hanem kisebb csapatokban barangolnak a vadonban. Nők és

férfiak középtermetűek, arczban nagyon rutak, bőrük sötétszürke s hajuk, szakálluk bozontosan csüng le. Nyáron egészen meztelenül járnak, télen bőroket hordanak. Néha-néha bemennek a városokba, ruhát, eleséget kapnak ajándékul; de arra semmikép sem lehet őket rábírni, hogy egy helyen megtelepedjenek. Fegy-

verők csak nagy botokból és gyarló lánd-
sákból áll s az európai fehér embert, ki-
nek puskája, kése van, természetesen

nem merik bántani. Csak ha magányosan
téved egy fehér ember a vadak közé, ak-
kor megrohanják, megölik és megeszik,

A TALÁLT GYERMEK. (Lásd az 520. lapon.)

ámbar a fehér ember husát nem igen
szeretik; azt mondják, hogy a fehér em-
berek hasa keserű.

Vándorlásaik közben gyökerekből,
rovarokból, mézgából élnek, s ha lehet,
nagyobb állatot is elfognak; ha egy-egy

lajhárt sikerül elfogniok, akkor roppantul örülnek, a zsirral bekenik testöket, a hust pedig nyersen megeszik. Általában nem szeretnek semmi főtt vagy sült ételt, mindent nyersen esznek. Ha nagyobb állatokat nem ejhetnek el, összefogdosnak kigyókat, gyikokat s igen jó étvágygyal megeszik. Mindig a férfiak esznek először s a nők és gyermekek csak azt kapják, ami megmarad.

Szerencse, hogy e borzasztó népfaj mindinkább fogy. Az európai fehér emberek mindig több-több földet foglalnak el tőlük s beszorítják a sivár pusztákba; itt aztán nem igen tudnak megélni s gyorsan elpusztulnak; nemsokára egészen el fognak tűnni a föld színéről.

A TALÁLT GYERMEK.

(Képpel az 523. lapon.)

VÁSÁRRÓL jöttek. Az asszony lóháton; Gyalogolt mellette az ő férje Márton. Haladtak csöndeskén s vígan beszélgetve. Elértek a kies, zöldelő berekbe.

S épp, hogy pihenőre az asszony leszállna, Hogy férjével együtt leüljön a pástra: Megáll a lovaeska, fejét lebocsátva — Az uton valami csomagot megláta.

Márton gazda nézi: »Ni, de furcsa dolog!
Egy veszem észre, hogy a kis csomó
mozog!«

»Csakugyan, emberem!« mond a felesége.
»Jaj, félek! Ne nézd meg! Kérlek a
szent Égre!«

»Dehogy nem, dehogy nem! Édesem ne
remegj!

Nézd, e nagy kendőben egy kicsinyke
gyermek . . .

Oly szépen aluszik, nevet is álmában
Édes feleségem, leszünk már most hárman!

Mert én e kisedet, kit sors elénk vetett
Magunkhoz fogadom mint édes gyermeket.
Nincs szavad ellene, ugy-e bár édesem!«
»Nincsen,« így szól a nő. »gondomba
én veszem!«

S az alvó gyermeket ketten fölemelik.
Édes jó érzéssel kebelök eltelik.
A kített árvácskát csókolja mindenik,
S magukban fölteszik, hogy jól fölnevelik.

»Lám, ez Isten uja,« így szól Márton neje
»E kised lesz szívünk ártatlan kedveltje.
Mert nincsen magunknak: gondviselő Isten
Ilyenkép részeltet minket ezen kincsben.

Viszszük haza szépen s kis házukba térve
Forró hálát mondva, leborulunk térdre;
Mert e kis gyermeket megmentvén
veszélytől,
Hajlékunk ezentul nem lesz gyermek
nélkül!«

A FAVÁGÓ ÉS A SZELLEM.

— Aesop meséje. —

(Képpel az 520—521. lapokon.)

Egy szegény favágó az erdőben mély
Étő közelében fát vágott és szerencsét-
lenségére bele ejtette fejszét a tóba. A
tó oly mély volt, hogy a fejszét elő nem
hozhatta a víz fenekéről. Szomorúan,
hangosan siránkozva ült a földre s nem
tudta, mitévő legyen, - midőn hirtelen
fölmerült a tóból egy szellemalak s fé-
nyes arany fejszét tartván kezében, kérdé
a szegény embertől, ez-e az ő fejszéje?

— Nem, ez nem az anyém! felelt a
szegény ember busan.

A szellem elmerült a víz alá s nem
sokára ezüst fejszével tért vissza; de a
szegény ember erre is azt mondta, hogy
nem az övé. Ekkor a szellem újból víz
alá merült s felhozta az egyszerű vas
fejszét.

— Ez az, ez az enyém, szólt a szegény ember.

A szellem látván, mily becsületes ez a szegény ember, oda adta neki nemesak a vas fejszét, hanem az arany és ezüst fejszékét is jutalomul.

A szegény ember egészen boldogan tért haza s elbeszélte, mi történt vele. Egy másik szegény ember hallván a történeteket, rögtön odasietett az erdőbe szándékosan bedobta fejszékét a tóba és hangosan siránkozni kezdett. Csakhamar

megjelent a szellem egy arany fejszével s kérdé, ez-e a fejsze, melyet a szegény ember elveszített. A szegény ember möhön kapott utána s mondogatá, hogy igenis, ez az. De a szellem tudta, hogy nem igaz s hogy a kincsvágyó ember hazudik. Nemesak az arany fejszét nem adta tehát oda, hanem elmerült a víz alá s meg sem jelent többé és így az álnok embernek saját fejszéje is odaveszett a tó fenekén.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« IX. köt. 30-ik számában megjelent találós mesék megfejtése:

- I. Budapest, Bukarest, Triest, Brest.
 II. Duna, Don, Dnieper, Duero.
 III. Konstantinápoly, Szentpétervár, Budapest, London, Bécs.

Helyesen megfejtették: Asztalos Etelka, Tomka Ilonka, Dömötör Lajos, Szücs Vilma, Keleti Edith és Dénes, Wollák Izabella, Janka és Adél, ifj. Nagy Lajos, Szilágyi János, Schwartz Örszi és Kati, Bernát Lajos és István, Bodolla Gábor, Okolicsányi László, B. L., Vécsey Kamilla, Balássovich Alice és Laczi, Száhlender Irma és Ida, Hegedüs Vilma, Ehrlich Hermin, Hellebronth Iván, Máj Ilka és Berta, Lichtmann Gizella, Farkas Mariska, Okruczky István, Radnich Imre, Spiegel Jakab, Weis Jakab, Szmrecsányi Antal, Horváth Mária, Majláth Gusztáv, Schöpflin Etelka és Róbert, Dvornikovich Erzsike, Széchenyi Dénes, Kastal Ferencz, Némethy Géza.

A »KIS LAP« IX. köt. 30-ik számában Ujváry Gézától közölt szövegrajtvény értelmé:

„Árnyék“

Helyesen megfejtették: Szél Piroska, Fejős Dezső, Kremniczky Ferencz, Lichtmann Vilmos, Okolicsányi László, Bodolla Gábor, Bernát Lajos és István, Schwartz Örszi és Kati, Szilágyi János, ifj. Nagy Lajos, Wollák

Izabella, Janka és Adél, Szücs Vilma, Tomka Ilonka, Asztalos Etelka, Kastal Ferencz, Széchenyi Dénes, Schöpflin Etelka és Róbert, Majláth Gusztáv, Horváth Mária, Fischer Mór, Mendelsohn Háni, Okruczky István, Kispál Mihály, Lichtmann Gizella, Máj Ilka és Berta, Hellebronth Iván, Ehrlich Hermina, Balássovich Alice és Laczi, Jankovics Gizela és Anta.

A »KIS LAP« X. köt. 30-ik számában Ujváry Gézától közölt számrejtvény megoldása:

„Negyvenen voltak.“

Helyesen megfejtették: Szél Piroska, Fejős Dezső, Kremniczky Ferencz, Lichtmann Vimos, Bodolla Gábor, Bernát Lajos és István, Schwartz Örszi és Kati, Szilágyi János, Nagy Lajos, Wollák Izabella, Janka és Adél, Szücs Vilma, Tomka Ilonka, Asztalos Etelka, Balássovich Alice és Laczi, Hellebronth Iván, Máj Ilka és Berta, Lichtmann Gizella, Okruczky István, Fischer Mór, Mendelsohn Háni, Majláth Gusztáv, Schöpflin Etelka és Róbert, Kastal Ferencz, Jankovics Gizela és Anta.

A »KIS LAP« IX. köt. 27-ik számában megjelent rejtvény megfejtését utólag még beküldte: Gyertyánosi Dezső.

A »KIS LAP« IX. köt. 26-ik számában megjelent pályafeladványok másodikára helyes megfejtést utólag még beküldtek: Beke Béla, Beke Imre.

A VAK HÁRFÁS. (Lásd az 518. lapon.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest barátok tere, 7-ik sz. Athenaeum-épület.
Kiadja és nyomatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.